

— det ærede Medlem for 9de Kreds er jo blevet begejstret for engelske Forhold — som siger: man kan ikke spise sin Æggekage og beholde den; naar Hartkornsejerne ville have Skatten nedsat, ja saa komme de ogsaa ned paa Listen over de umiddelbare Vælgere til Landstinget, og vil man saa lægge den Skat, som man letter Hartkornsejerne for, over paa Pengeposemændene, ja, saa rykke de op paa Listen, det følger fuldstændig af sig selv. Hvorledes det ærede Medlem for 9de Kreds vil bære sig ad med at opnaa de to Formaal: at hjælpe Hartkornsejerne af med en Del af Skatterne og alligevel faa dem behandlede som de største Skatteydere, er et Kunststykke, jeg gerne vil se, før jeg tror paa det. Den højtærede Finansminister var ganske vist i Gaar saa complaisant, at han, som det syntes, vilde hjælpe det ærede Medlem dermed. Med Hensyn til Land- og Ligningsskatten, der jo skulde gaa over til Sognekommunerne — der staar udtrykkelig i Lovforslaget, at den gaar over til Sognekommunerne — var der en interessant Diskussion mellem den ærede Finansminister og det ærede Medlem for 9de Kreds om, hvorledes man kunde formulere Loven saaledes, at Land- og Ligningsskatten alligevel blev betegnet som en Statsskat, og saaledes, at de Mænd, der udredede denne Land- og Ligningsskat, kunde bevare deres ophøjede Stilling paa Vælgerlisten. Ja, det er ogsaa af den Slags Ting, jeg vil se, før jeg tror paa det. Naar det i Virkeligheden slaas fast, at Land- og Ligningsskatten og de øvrige Skatter for evige Tider skulle gaa over til Kommunerne, saa ejer Sproget ikke Ord til alligevel at faa dem behandlede som Statsskatter, og man kan ikke sige til Domstolene og til Højesteret: Vi have ganske vist erklæret, at disse Skatter gaa over til Kommunerne, men i Henseende til Valgspørgsmaal skal det betragtes som en Statsskat.

Men det, som jeg navnlig har taget Ordet for; er, at — jeg tør ikke sige *advare* dette høje Ting, for det tillader min Stilling mig ikke — men *henstille* til det høje Tings Medlemmer, om de dog ikke kunde vise den Resignation, naar der nu mellem et Ministerium, som dog væsentlig repræsenterer Højre, og Venstrepartiet er opnaaet Enighed om saa vigtige og indgribende Foranstaltninger som dem, vi have behandlet i disse Dage, at lægge Baand paa deres Lyster til at trække alle mulige andre Spørgsmaal ind og derved lægge Sten i Vejen for dette Lovforslag.

Det er jo dog ikke, forekommer det mig, det konservative Tings højre Fløjs Opgave at forhindre Lovgivningsværket paa Omraader, hvor alle i Virkeligheden ere enige om, at de Maal, der tilstræbes, ere ønskelige. Man maa resignere, man maa finde sig i en Fordeling som den f. Eks., den højtærede Finansminister foreslaar med Hensyn til Skatterne, og som forekommer mig ganske naturlig og rimelig, man maa ikke komme frem med Projekter om, at nu skal det deles efter Fattigskat eller efter andre Inddelingsmetoder, det er den Slags Ting, man ikke maa komme frem med, medmindre man har taget sit Parti og erklæret, at man staar i Opposition til Hs. Majestæt Kongens Regering. Ja, ville de Herrer gaa dertil, og er det Mening, at der skal lægges ikke alene Folkestemningen, men ogsaa den nuværende Regering Sten i Vejen, saa forstaaer jeg deres Politik, men saa haaber jeg ogsaa, at de Herrer have det fornødne Mod til at tage Ansvaret, naar det kommer dertil. Men er det ikke Mening, saa tror jeg, at naar vi have vist den Resignation, at vi følge et Ministerium, som ikke er vore Venner, og som ikke hører til vor Kreds, have vi ogsaa Lov til at forlange den samme Resignation fra de Herrer's Side.

Estrup: Det forekommer mig, at den Bemærkning, som det ærede Medlem sluttede med, egentlig er temmelig malplaceret. Jeg kan ikke forstaa, at man kan vise Resignation ved at stemme for Lovforslag, der af ens eget Parti ere betegnede gentagne Gange som fyldestgørende gamle Venstreønsker; den Form af Resignation kender jeg ikke. Men at ville forlange af Højrepartiet, at det paa Grund deraf skulde sluge Kamelen, om jeg maa bruge et vulgært Udtryk, skulde tage det uforandret, fordi Regeringen tilfældigvis fuldt ud er kommen overens med Folketingets Venstre, det forekommer mig at være en noget stram Fordring.

Hvad det ærede Medlem ellers bemærkede om parlamentariske Forhold og Forpligtelser o. s. v., skal jeg ikke komme ind paa, jeg har aldrig erkendt, at vi her leve under en Konstitution med parlamentariske Former og Forpligtelser, aldrig, og det tror jeg, det ærede Medlem maa vide af egen Erfaring.

Det var imidlertid ikke for at gøre denne Bemærkning, at jeg forlangte Ordet, straks da det ærede Medlem havde udtalt sine første tre Sætninger, men for at gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han